

Prinses Sofietje woonde
in een klein, gezellig huis,
met haar bediende Snoezepoes
en haar lakeitje Muis.

Sofietje speelde in de tuin,
haar moeder hakte hout.
Haar vader was de keukenprins.
Hij kookte havermout.

En achter in de tuin stond
een enorme bonenstaak
met bovenin een echte reus
(daar wonen reuzen vaak).

De meeste reuzen liggen 's nachts
te snurken en te ronken.
Maar deze reus liep elke nacht
te stampen en te bonken.

Sofie las over kleine Jaap.
Die vond een pot met geld.
Toen brulde een gemene reus
met donderend geweld:

Sofie vroeg aan haar vader:
'Waarom maakt hij zo'n kabaal?'
Haar vader zuchtte: 'Reuzen zijn
lawaaïig en brutaal.'

'Wat doe jij in mijn bonenstaak?
Maak dat je wegkomt, kleine!'
Klaboem, klabam! De kleine Jaap
kon net op tijd verdwijnen.

Altijd geweest.' Hij greep een boek
vol sprookjes uit de kast.
'Lees zelf maar,' zei hij. 'Reuzen
geven altijd overlast.'

STAMP! BONK! DREUN!

Zo zijn dus alle reuzen,
dacht Sofie. Ze zuchtte diep.
De reus liep weer te stampen
en te bonken. Niemand sliep.

Sofie ging door met lezen
in haar dikke sprookjesboek.
Ze zag een prachtig plaatje
van een huis van peperkoek.

Toen kreeg ze een idee. Ze deed
haar rugzak op haar rug,
zocht in de keuken naar iets zoets
en klauterde toen vlug

naar boven, langs de bonenstaak.
Ze dacht: Ik heb geen keus,
er móét een einde komen
aan het stampen van die reus!

